

[Breckmann]

dette tilfælde hellere end at give efter for SFs ønske om at løbe ærinder for Sovjet og dets vasaller i FN måske nu finder inspiration i det eksempel, som det franske, det israelske og til dels også det spanske socialdemokrati er. Hr. Robert Pedersens holdning her i dag er meget betryggende.

For kun et par dage siden bekendtgjorde den islandske regering sin plan om at udvide NATOs forsvar i området ved at bygge to nye varslingsstationer og bemane dem med civilt islandsk personel. Det er mit ønske, at Færøerne en dag får medbestemmelsesret og en tilsvarende civil bemanning af den NATO-radarstation, der allerede er på Færøerne. Men indtil da bør alle demokratiske kræfter samle sig om et så troværdigt vestligt forsvar som muligt. Dermed er vi med til at sikre vor fred og vor frihed.

Margrete Auken (SF):

Det var et ganske forbløffende indlæg at høre her. Jeg kan fortælle folketinget og andre, som måske ikke havde lejlighed til at være til stede på den nordiske konference om Norden som atomvåbenfri zone, der blev holdt her på Christiansborg for knap to uger siden, at dér meldte Færøernes repræsentant sig med stor stolthed og fortalte, at just Færøerne som de første var gået i spidsen med en erklæring om, at de ville være atomvåbenfri under alle omstændigheder og gerne lagde op til, at vi andre skulle følge efter.

Bl.a. i forlængelse af den færøske erklæring og den debat, vi i øvrigt havde, var der mange, der måtte gøre klart, at den færøske strategi jo ikke gik, uden at man var i gang med en debat om NATOs strategi i øvrigt, hvor først og fremmest spørgsmålet om ikke-førstebrug kom ind. Her hørte vi socialdemokrater, endda noget af det mest fremtrædende, man kan få, nemlig socialdemokratiets formand, gå ind med klare ord om, at der må ske noget nu, og at vi må tage sagen op så tæt ved magten som overhovedet muligt. Det blev formuleret anderledes, men jeg tror ikke, at den tidligere statsminister vil afkræfte, at det var meningen.

Vi får hele tiden at vide, at det gælder om, at vi kan komme videre. Og så oplever vi, at jo tættere vi faktisk kommer på, at beslutningerne skal tages, jo mere uld kommer der i sproget – helt derhen til, at man måske så

skal tie fuldstændig stille, når vi er dér, hvor det for alvor går løs.

Der er noget, der tyder på, at folketinget er blevet et sted, hvor man ikke rigtig skal tage tingene alvorligt. Jeg synes, det er meget svært, når man er ude at rejse, at skulle forklare, hvad der foregår i Danmark, og af lidt andre grunde, end jeg tit kan forstå at udenrigsministeren synes det er vanskeligt. For hvordan går det dog til, at man kan have et flertal i folketinget, som regeringen er imod? Det er en absurd situation, det er i hvert fald en enestående situation, og den bringer os i den ene groteske debat efter den anden. Den her synes jeg er blevet en af dem.

Nu oplever vi her, at vi havde en vedtagelse i maj om ikke-førstebrug, og da blev det pålagt regeringen at arbejde aktivt for ikke-førstebrug. Siden da er det blevet gjort klart, dels ved den konference, vi havde herinde, dels ved de temmelig aggressive overfald på Danmark, der er kommet fra Reaganadministrationen, og faktisk jo også af Dyvigrapporten, at førstebrug er en vigtig del af hele NATOs strategi i Europa. Derfor bliver vi, som ønsker en anden strategi i hvert fald i Norden – og vi er bundet sammen med resten af Europa – nødt til at forlange at få sat spørgsmålet på dagsordenen.

O.k., så kommer den første mulighed, det er FN. Vi har haft store taler herinde om, hvor vigtig FN er. Jeg har været med til at udarbejde taler, hvor vi taler om, at alle midler må bruges og alle veje må gås, og jeg ved ikke hvad. Så kommer der et forslag om ikke-førstebrug. Så får vi at vide af regeringen, at det kan man ikke sådan direkte gøre i FN, det skal gøres i NATO. O.k., siger så SF og VS, så gør det da i NATO!

Så har vi fået en række taler herinde, som får mig til at spørge: hvorfor kan regeringen ikke stemme for SFs dagsorden? Hvad er det i vores dagsorden, som regeringen må stemme imod? Den følger fuldstændig det flertal, regeringen har valgt at blive siddende på efter 3. maj. Nu pålægger vi altså regeringen at sørge for, at det her bliver taget op i NATO, for vi får at vide af hr. Erhard Jakobsen, af hr. Bjørn Elmquist, af udenrigsministeren, af alle, at det er dér, det skal ske. Ja men hvordan sker det dér, og hvorfor kan socialdemokratiet ikke følge den linje op? Det er i klar forlængelse af det noget vage forsøg, som den politiske ordfører havde på at komme